

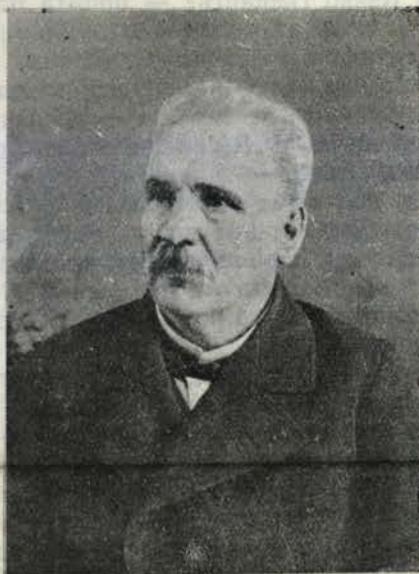

ДЕТСКИ ДРУГАРЪ

Редактира Д. Л. Доганова

Излиза два пъти въ месеца, абон. 30 лева годишно. Адресъ: ул. Гладстонъ, 60 — София

Списанието е разрешено отъ Министерството на Нар. Просвѣщението съ заповѣдь № 1014 отъ 8 априлъ 1925 г.

ДѢДО ПЕТКО Р. СЛАВЕЙКОВЪ

Пръвъ български поетъ и деецъ за черковната
ни свобода.

Звездици

Както въ полето бѣли овчици,
Тъй по небето ясни звездици,
Сякашъ овчаря — месецъ ги води.
Една отъ друга тѣ се не пръскатъ,
Една въвъ друга тѣ се не блъскатъ,
Въ свойта пѫтека всѣка си ходи.

П. Р. Сл.

Майка

Мамо, мила, майчице,
Златна моя сѣнчице,
Господъ, мамо, да ти дава,
Да ми бѫдешъ жива, здрава!

П. Р. Сл.

Татковина

Хубава си, татковино,
Име сладко, земя рай,
Сърце младо и невинно
За тебъ тупка и играй.

Мили ми сѫ планините
И на северъ и на югъ,
Драги ми сѫ равнините,
Набраздени съ наший плугъ.

На уста ми сладка дума,
Ще да бѫде този кѫтъ,
Дето Дунавъ, Вардаръ, Струма
И Марица си текатъ.

Доръ на небе ясно слънце,
Доръ на очи святы животъ,
Ще обичамъ азъ отъ сърце
Тазъ земя и тозъ народъ!

Дѣдо Петко Славейковъ.

Какъ обикнахъ пословиците

На 1943 год., като излѣзохъ отъ Свищовското училище, презъ лѣтото станахъ изпърво частенъ учитель въ кѫщата на Цонча Каџанджията, а три месеца следъ това условихъ се даскаль въ Долня Махала. Тогава бѣхъ на 16 години. Борбата между гърците владици и българите патриоти бѣше въ възраждането си. Въ онова време азъ бѣхъ извадилъ една пѣсень за гръцките владици въ Търново, именно за Панарета, бившия Търновски митрополитъ, и за наследника му Неофита. Пѣсента бѣше проста, но като новость, тя се преписваше и ходѣше отъ рѣка на рѣка между поборниците на българщината, които се състояха въ онова време отъ нѣколко души изъ най-долната класа граждани, повечето пришелци отъ селата, и нѣколко по-възрастни ученици на отца Неофита Хилендареца (Бозвеллията); отъ тѣзи ученици азъ бѣхъ най-малкиятъ. Единъ мой връстникъ и съученикъ отъ гръцкото училище, синъ на единъ докторъ